

Ter introductie

Kwam een zeehondje een nachtclub binnen in de hoop dat ze er niet uit geknuppeld zou worden. Grapje. Dat zeehondje was ik en er werd geen knuppel gebruikt. En oké, ik liep niet echt een nachtclub binnen – die avond in elk geval niet. Het was de viptent van Cirque du Soleil – je weet wel, die beroemde Frans-Canadese circusshow. Ze hadden op Randall's Island, in de East River vlak naast Manhattan, een grote witte tent opgezet – een soort marshmallow met pieken – die de naam Grand Chapiteau droeg. Eerder op de avond was ik bij het Condé Nast-gebouw midden in de stad opgepikt door een chauffeur die me erheen had gereden. Voor mijn 'werk'.

Het was de zomer van 2009 en ik hinkte een beetje omdat ik glassplinters in mijn voet had van... tja, ik wist eigenlijk niet precies waarvan. Ik vermoed dat ik een flesje Kiehl's Musk in mijn badkamer kapot had laten vallen en er toen waarschijnlijk op ben gaan staan, en de scherven er nooit uit heb laten halen.

'Je moet naar de dokter,' zei mijn baas – de legendarische chef Beauty Jean Godfrey-June – elke dag weer als ik op mijn ballerina's haar kantoor binnen kwam strompelen. 'Vandáág nog.'

'Doe ik,' beloofde ik dan. Om vervolgens gewoon naar huis te gaan en als een zombie Froot Loops te verslinden of high te worden met mijn vriend Marco.

Yep! Ik was zesentwintig en junior beautyredacteur bij *Lucky*, een van de belangrijkste modebladen van Amerika, en meer wisten de meeste mensen niet over me. Maar onder de oppervlakte

zat ik vol geheimen: om te beginnen was ik verslaafd. Een 'pillen-junk'! Ook was ik alcoholist in opleiding, iemand die na het werk in haar eentje in het kantoor van haar baas met de deur dicht lauwe Veuve Clicquot achteroversloeg; een manipulatieve *uptown* doktershopper die nachtapotheken afschuidde terwijl haar collega's thuis met hun vriendjes in bed naar *True Blood* lagen te kijken; een boulimiapatiënt die salami en provolone uitkotste, en als het fout ging (en het ging vaak fout) eetbuiën van honderd dollar per dag had; een labiele, hallucinerende huilebalk die leed aan slapeloosheid en telkens als de vloer van haar appartement kraakte, twee meter de lucht in sprong à la LeBron James en dan een handvol Valium nam; een gestreste automutilant die naar *The Tonight Show* van Jay Leno keek en ondertussen met een Tweezerman-puntpincet met zijdezachte randen bloederige ettergezwollen in haar bikinilijn groef; een sletterige downtown partygirl, een *fellationiste* die van zichzelf walgde en haar ondergang tegemoet rende; maar misschien bovenal een eenzame weirdo die het gevoel had dat ze zich altijd onder water bevond. Mijn hersens waren zo door elkaar geklutst dat je ze bij Sarabeth als brunch had kunnen bestellen; ik liet me tijdens onbeschermd seks wurgen door kerels uit de kunstwereld; ik had maar één vriend, een Dash Snow-wannabe die Marco heette en injectienaalden in mijn nek probeerde te steken, en een keer mijn neusgaten leeg slurpte toen ik van de cocaïne een bloedneus had gekregen; mijn huisgenoot, Nev 'Catfish' Schulman, wilde me weg hebben uit ons tweekamerappartement in de East Village; mijn ouders praatten niet meer met me sinds ik mijn vader had opgezadeld met een rekening van dertigduizend dollar voor een afkickklinik; ik ging elke ochtend in bad omdat ik te zwak was om onder de douche te staan; ik tekende mijn huurcheques met een markeerstift; ik had drie psychiaters die recepten voor me uitschreven maar niet één gynaecoloog of tandarts; ik had zo'n idioot ritme dat ik nooit wist of ik me nou met dagcrème of nachtcrème moest insmeren, en ik belde echt *nóóit* mijn oma.

Ik was ook een leugenaar. Mijn baas – ik was destijds haar assistente – was me altijd enorm blijven steunen en had me zes weken vrijgegeven om af te kicken. Sindsdien zei ik tegen Jean dat ik clean was, hoewel dat niet zo was. En toen gaf ze me promotie.

Dus nu was ik beautyredacteur. In zekere zin kon ik wel doorgaan voor een hotshot van Condé Nast Publications – of dat probeerde ik tenminste. Ik droeg supermooie armbanden van Dior en gele plastic jurkjes van Marni, en ik had een zwarte lakleren *tote bag* van Lanvin van drieduizend dollar die Jean op een middag op mijn bureau had gekwakt. ('Deze is te... glimmend voor mij,' had ze verklaard.) Mijn haar had ik laten highlighten door Marie Robinson in de Sally Hershberger Salon in het Meatpacking District; op mijn teennagels had ik exclusieve lavendelkleurige nagellak – Versace Heat Nail Lacquer V008 – en ik rook mysterieus en duur, naar Midnight Orchid van Suzanne Lang en Black Musk Oil van Colette.

Maar kijk nog eens goed. Ik was één meter drieënzestig en woog vierenveertig kilo. De eerdergenoemde Lanvin-tote zat vol oranje plastic potjes van de apotheek; als je mijn handen zag waarmee ik ernaar graaide, zou je zien dat mijn vingernagels rouwranden hadden en dat er een kloof in de knokkel van mijn rechterhand zat van het geschuur langs mijn voortanden. Ik had uitslag op mijn kin van het overgeven. Ik was oneffen bruin omdat ik de zelfbruiner altijd aanbracht als ik stoned en doodmoe was – om die vermoeidheid te camoufleren, snap je – en onder die teint uit een tubetje was mijn huid compleet *Corpse Bride*. Een styliste had klitten weggeknipt ter grootte van golfballen die zich in mijn nek hadden gevormd toen ik maandenlang kneiterstoned van de kalmerende middelen was geweest en mijn haar niet meer had gekamd. De wallen onder mijn ogen waren zo dik als airbags en hadden tijdens een Fashion Week van Mercedes-Benz zo de catwalk op gekund. Ik had al dagen niet geslapen. Ik had al maanden niet langer dan een paar uur achter elkaar geslapen. En ik had al jaren niet meer zonder pillen geslapen.

Dus, hoewel ik artikelen schreef over hoe je je uiterlijk moest verzorgen – je haar, je huid, je nagels – ging ik zelf naar de kloten.

Ik was nooit eerder in het vipgedeelte van een circustent geweest. Er waren gratis drankjes, enorme bloemstukken en kelners in smoking die heen en weer zoefden met schalen vol minicheeseburgers en zo. Met amuse-shotjes *vichysoise* misschien. Je weet wel! Hoe dan ook, ik was niet vrijwillig bij het fucking Cirque du Soleil maar op uitnodiging van een belangrijk cosmeticamerk – een van de grootste adverteerders van *Lucky*. Als junior beautyredacteur was het mijn taak om het tijdschrift op dit soort bijeenkomsten te vertegenwoordigen: om te netwerken en prettig en professioneel over te komen. Echt, het was het makkelijkste baantje van de wereld! En toch was het niet altijd zo makkelijk voor mij.

‘Daar lust ik er wel een van.’ Ik hield een jongen met een dienblad vol champagne staande. ‘Dankjewel, schat.’

‘Hé, Cat!’ zei een pr-medewerker met een klembord. ‘Wat fijn dat je er bent!’

‘Leuk je te zien,’ loog ik. Buiten klonk een onheilspellende donderslag.

‘De hele club zit daar,’ zei ze.

De pr-medewerker doelde op de gebruikelijke groep beautyredacteurs – mijn collega’s. Ze waren van elk tijdschrift dat je maar kon bedenken: *Teen Vogue*, *Glamour*, *Elle*, *Vogue*, *W*, *Harper’s Bazaar*, *InStyle*, *O*, *Shape*, *Self*. Ik kwam ze elke dag bij evenementen tegen, maar voelde me er toch nooit bij horen. Jarenlang had ik mijn best gedaan hun wereld binnen te dringen: door stage te lopen, colofons te bestuderen, overal te solliciteren. Maar nu ik een van hen was, voelde ik me tekortschieten – ongemakkelijk, niet op mijn plek in de droomcarrière waar ik zo hard voor had gewerkt, en niet in staat een band te krijgen met deze chique vrouwen die ik zo had verafgood. Ik kon amper een praatje met ze maken! Het hielp waarschijnlijk ook niet dat ik altijd stoned was van de Adderall: amfeta-

minepillen die werden voorgeschreven bij een concentratiestoornis. (Van hoevéél Adderall ik dan altijd stoned was, wil je weten? Héél veel Adderall. Genoeg Adderall om vierhonderd opstellingen van Damien Hirsts installatie *Pharmacy* te vullen. Genoeg Adderall om de eetlust van alle uitgehongerde kinderen in de hele wereld te onderdrukken! Genoeg... nou ja, je snapt het wel.)

Ik zette mijn lege glas neer en liep naar de ‘club’ met hetzelfde vage gevoel van angst als altijd. Een paar vrouwen knikten naar me.

‘Hoe gaat het bij *Good Housekeeping*?’ vroeg ik een redacteur met een Hitchcockblonde bob.

‘*Cosmo*,’ verbeterde ze me beleefd.

‘Champagne?’ Het was dezelfde kelner.

‘Nee, bedankt,’ zei de *Cosmo*-redacteur.

‘Tuurlijk!’ Terwijl ik mezelf aan een glas hielp, draaide de vrouw die met haar rug naar me toe stond zich om. Het was de persoon die ik al de hele avond hoopte te ontlopen: de marketing director van dat (belangrijke – belángrijke) beautymerk. O nee.

Nu hadden mijn bazen bij *Lucky* me hier vanavond vooral naar toe gestuurd om aan te pappen met deze machtige beheerder van het reclamebudget – de marketing director, die me niet alleen haatte maar me ook onlangs stoned en in mijn onderbroek had gezien. Dat was allemaal op een persreisje naar Spa Mayflower in Connecticut gebeurd, een van de meest luxueuze kuuroorden aan de oostkust. Daar had ik samen met andere beautyredacteurs twee nachten gelogeed als gast van de marketing director en het beautymerk. De eerste avond was er een duur entetje. Ik at niets. Daarna wankelde ik terug naar mijn luxe huisje, trok mijn kleren uit, sloeg een Xanax-XL achterover, deed er nog een schepje bovenop met een clonazepam met aardbeiensmaak voor onder de tong, die ik vastgeplakt aan een Scooby Doo-snoepje vol draadjes tabak onder in mijn gore Balenciaga had gevonden, en ging knock-out op het antieke hemelbed met donzen topdekmatras.

Toen ik wakker werd, baadde mijn suite in het zonlicht dat door de ramen stroomde. Er zat een met lippenstift besmeurde kwijl-vlek op de Frette-lakens. En iemand stond te... schreeuwen. Wacht even, wat? Ik draaide mijn zware hoofd.

De marketing director stond in mijn kamer... tegen me te schreeuwen!

‘AHHHHHHH’ Ik was halfnaakt! Ik tastte naar het dekbed.

‘Je was niet bij het ontbijt!’ zeurde de marketing director. Achter haar stond een mannelijke hotelmedewerker met een sleutelkaart. ‘We hebben eindeloos staan roepen!’

‘Ik heb me verslapen!’ krijste ik. ‘Wat doen jullie in mijn kamer? Kunnen jullie me verdomme een beetje privacy geven? Je kunt niet zomaar bij iemand binnenvallen!’ Ik wist dat ik niet zo’n toon moest aanslaan tegen een van de grootste adverteerders van *Lucky*, maar ik was pislink. Ik mocht dan een drugsverslaafde zijn, maar ik had ook recht op respect! Toch?

‘Zorg dat je over een kwartier in het kuuroord bent!’ snerpte de marketing director. Toen stormde ze naar buiten. De hotelmedewerker haastte zich achter haar aan. Ik bleef zitten, duf van de benzo. Was dat echt gebeurd?

De rest van het weekend was, op zijn zachtst gezegd, verdomd ongemakkelijk. De marketing director wierp me de hele tijd nijdtige blikken toe. Ik was nog nooit zo blij geweest om uit een kuuroord te vertrekken.

Het was het ergste persreisje ooit! Maar dat kon ik natuurlijk niet tegen mijn baas zeggen.

‘Hoe was het Mayflower?’ was het eerste wat Jean op maandag had gevraagd.

‘Fantastisch,’ had ik gelogen – misschien iets te goed. Want een maand later moest ik opnieuw naar een evenement van datzelfde beautymerk. En daar stond ik dan – weer als gast van de marketing director – *Lucky* te vertegenwoordigen bij het Cirque du Soleil.

‘Leuk u te zien.’ Ik glimlachte gemaakt. De marketing director

knikte stijfjes en keek weer voor zich. Mijn lievelingskelner kwam langs.

‘Ik neem er nog een,’ zei ik, en ik nam twee champagneflûtes. *Klok-klok-klok.*

En toen... showtime! Onze groep bezette de helft van de voorste twee rijen. Ik zat tussen twee andere beautyredacteuren ingeklemd.

Blèèèèèèèh, dacht ik toen de zaalverlichting uitging. Ik schoof de Ray-Ban die ik op mijn hoofd had naar beneden om mijn ogen te bedekken.

Je weet natuurlijk al wat er toen volgde. Clowns verkleed als wiggers – mag ik ‘wiggers’ zeggen? – sprongen met hun wijde broeken uit een grote kist! Of zoiets.

Dertig minuten later zat ik daar nog steeds met veel gesmak Jui-cy Fruit te kauwen en me zorgen te maken dat ik door de zelfbruiner naar Ritz Crackers stonk, toen...

‘HIK!’

Het was de luidste hik die ik ooit had gehikt, en ik ben een luidruchtige hikker.

‘Oef!’ bromde een clown in de piste terwijl hij tegen een bal duwde. Verder was het stil in de tent.

‘HIK!’ Ik had die champagne véél te snel weg geklokt.

‘Oef.’

‘HIK!’

De redacteur naast me ging verzitten.

‘Oef.’

‘HIK!’

Uiteindelijk hield ik het niet meer.

‘Sorry,’ fluisterde ik tegen de *Cosmo*-redacteur. Wauw, was ik even dronken.

‘HIK!’ Ik wurmde me – ‘HIK!’ – langs de beautyredacteur van *Harper’s Bazaar*. ‘HIK!’ Ik wurmde me langs *Vogue*. Iedereen – ‘HIK!’ – kreeg een gratis lapdance, net als in dat nummer van N.E.R.D. ‘HIK!’

Eindelijk stond ik in het gangpad. Ik draaide me om en wilde de trap op lopen, maar toen...

‘AARRGGH!’ riep ik uit. *BAF!* Ik ging keihard tegen de grond.

Het publiek hapte naar adem.

O. My. God.

‘HIK!’

Ik haastte me het donkere circus uit – de viptent in, waar de kelners alles aan het klaarzetten waren voor de pauze. Ik wankelde richting de bar alsof ik een schotwond had en bestelde twee glazen champie. Als er ooit reden was voor een dubbele dosis, was het nu wel.

Niet te geloven toch? Je wilt niet weten wat er daarna gebeurde.

In de pauze stroomde de viptent vol met publiek. Na een minuut of vijf was mijn gehik voorbij. Ik wilde net weer terug naar mijn stoel voor het tweede bedrijf toen een man in pak op me af kwam.

‘Mevrouw,’ zei hij. Hij sprak op zachte toon. ‘Ik ben bang dat ik u moet vragen te vertrekken.’

Ik dacht dat ik hem niet goed had verstaan.

‘Pardon?’ vroeg ik.

‘U zult moeten vertrekken,’ herhaalde hij.

‘Wie bent u?’ vroeg ik.

‘Ik werk voor Cirque du Soleil.’ De man pakte me bij mijn elleboog. Ik trok me los. ‘Ik zal u naar uw auto begeleiden.’

‘Trapt u me nou het circus uit?’ vroeg ik.

‘Ja, mevrouw,’ antwoordde hij. ‘Ik heb opdracht gekregen u naar buiten te begeleiden.’

‘Maar... maar waarom?’ stamelde ik.

Hij gaf geen antwoord.

‘Mevrouw...’

‘Ik ben hier met [beautymerk]!’ Hij móést zich vergissen. ‘Dat is een van de bedrijfssponsors! Ze hebben alle stoelen op de voorste twee rijen gekocht!’

‘Alstublieft, mevrouw.’ De man keek opgelaten. ‘Ik moet u naar buiten begeleiden.’

‘Is het omdat ik ben gestruikeld?’ vroeg ik. Ik snapte er niets van. ‘Ik kon de treden niet zien!’

‘Mevrouw.’ Hij had me weer bij mijn elleboog vast! Dus trok ik me weer los. ‘Uw auto staat voor, mevrouw.’

‘Hoe weet ú dat nou?’ vroeg ik. Hoe wist hij dat? Hij pakte me bij mijn beide ellebogen vast en leidde me door het publiek heen. De mensen staarden me aan. ‘Wie heeft u opgedragen me weg te sturen?’ Ik keek verwilderd om me heen. Dat was het moment waarop ik de blik van de marketing director ving: ze keek me giftig aan. *Aha.*

Eindelijk waren we bij de deur. ‘Hou je handen thuis!’ Ik wrong me los uit zijn greep en beende de Grand Chapiteau uit. Het regende pijpenstelen. En verdomd, daar stond hij: dezelfde auto die eerder op de avond door het beautymerk was gestuurd om me bij Condé Nast op te pikken. Mijn naam stond zelfs nog op het raam. (Wat ontzettend attent van de marketing director om hem voor me te bellen.) Ik rende op mijn hoge hakken twintig meter door de stortbui over een modderig grindpad. Wat kon mij het schelen of ik weer zou vallen?

‘Waarheen?’ vroeg mijn chauffeur toen ik op de achterbank kroop.

‘East Sixth Street,’ antwoordde ik. ‘Tussen Avenue B en C.’

We reden weg en ik nam nog een Adderall om nuchter te worden. Ik keek uit het raam naar de regen. De pil bleef in mijn keel steken; ik slikte en slikte maar kreeg hem niet weg.

Bij de voordeur deed ik mijn schoenen met hoge hakken uit om de vijf trappen op te lopen naar het appartement dat ik met die goeie ouwe ‘Catfish’ Nev deelde. Ik deed de deur open en sloop door de woonkamer vol met Nevs prachtige designmeubels uit de jaren vijftig naar mijn slaapkamer. Mijn eigen inrichting was meer ‘jaren vijftig crystal methlab’. De muren waren bijna tot het pla-

fond beplakt met knipsels uit modebladen – als ik opgefokt was, maakte ik het liefst ‘collages’ – en overal lag make-up (veel, heel veel make-up). Het aardewerken potje op mijn bureau lag vol glazen pijpjes, wattenstaafjes en mijn verzameling plastic dopezakjes; mijn bed was bedolven onder viltstiften, *nude* lippenpotloden van Clarins, clips met blond nephaar, boeken – Norman Mailers biografie van Marilyn Monroe en *Ooga-Booga* van Frederick Seidel – en jasjes met veren en spijkerbroeken van Tsubi. Ik sliep er toch bijna nooit in. En anders schoof ik de hele zoi gewoon opzij.

Ik besloot die avond wat te rusten. Voor de gezelligheid stak ik een kaars aan en begon toen de spullen van het matras te halen en op de vloer te gooien tot ik had gevonden wat ik zocht: twee potjes met pillen, verstopt onder een kussen. Mijn Xanax en mijn Ambien.

Uit elk potje nam ik er één. Toen liep ik naar het raam om een Parliament-sigaret op te steken. Het was gestopt met regenen en Alphabet City zag er mooi uit, glimmend en nat. Ik probeerde me te ontspannen, maar dat ging niet. Mijn gedachten keerden steeds weer terug naar de Cirque du Soleil-tent – de valpartij, de beauty-redacteuren die zich omdraaiden om naar me te kijken, de woedende en doordringende blik van de marketing director, de greep van de man die me door de menigte naar de auto duwde. Wat ging ik tegen Jean zeggen? Wat gingen andere beautyredacteuren tegen Jean zeggen? Ze kende ze allemaal.

Opeens moest ik echt even gaan liggen.

Ik drukte mijn sigaret uit in een schelp, deed het raam dicht en kroop in bed. Ik wreef wat Pure Fiji-kokoslotion op mijn buik, sloot mijn smokey eyes en wachtte tot het doek zou vallen. Iets wat ik echt haatte. Ik probeerde me op mijn ademhaling te concentreren, precies zoals ik in de afkickkliniek had geleerd: *adem in, adem uit*.

Maar ik kreeg mijn hoofd niet rustig. Verdomme, Cat. Wat was er in godsnaam mis met mij? Ik had meer issues dan de *Vogue*. En